

[Glistrup]

tippe på fodboldkampe i stedet for at tippe på unge lyrikere – eller hvad man nu var inde på – når man skulle tilfredsstille folks spillelidenskab. Tipsloven af 1948 var resultatet af en 14 år lang idrætspolitisk kamp, der så ganske klart blev ført ud fra, at det var et led i at tilsikre idrætten en fornuftig finansiering.

For fremskridtspartiet står det i hvert fald sådan, at så længe vi beholder det nuværende system, er der masser af grunde, der kan tale for, at overskudsfordelingen foretages af den idræt, som danner både den historiske baggrund for tipssystemet og indholdet i det, der foregår i forbindelse med tipningen, hvor man skal finde frem til, om den ene eller den anden klub vil vinde, spille uafgjort eller tabe.

I de år, der er gået, siden man havde tipslovgivningen oppe til den store behandling i 1976, er det så ganske tydeligt, at det, der lå bag fremskridtspartiets ændringsforslag i 1976, og som altså gentages i det forslag, vi nu har til behandling, var rigtigt set. Idrætten er ganske klart blevet mere trængt i de mellemtilgængelige år af den ubillige konkurrence, man får fra fritidslov, fra beskæftigelsesarbejder, fra alskens forskellige ting, som man rundhåndet finansierer med skatteydermidler. Derved undergraver man faktisk muligheden for det store ideelle arbejde, der nu igennem 3–4 generationer er gjort af ulønnede idrætsledere ude over det ganske land. De bliver trængt tilbage, de får sværere ved at fortsætte i det spor, de hidtil er gået i.

Samtidig begynder man også på en anden led fra skatteministerens og hans undergivnes side at gøre det mere og mere besværligt og utilfredsstillende at være idrætsleder. Jeg tænker på den måde, hvorpå skattebureaukratiet nu stikker sine lange, grimme fangarme frem også mod idrætten. Året 1983 blev ikke erklæret at være det år, hvor man laver »aktion store selskaber«, men det år, hvor statsskattedirektoratet forbereder et nyt opgør med idrætsfolk ude over landet, om de nu udfylder deres momsregnskaber og lønsedler og regnskaber og opgørelser rigtigt, om de udbetaler deres kørselsgodtgørelser sådan, at det bliver præcis, hvad der skal udbetales i kørselsgodtgørelser, eller om der er nogle, der måtte få camouflerede indtægter, og alle de andre ting, hvorved skattevæsenet gør idrætsledernes liv surt og besvær-

ligt og efter omstændighederne økonomisk personligt ansvarspådragende.

Når statsmagten forholder sig på den måde, er det for os at se den rigtige samfundsmæssige fordeling, at man så i hvert fald sørger for, at de tipspenge, der både efter deres historiske oprindelse og nærmere sammenhæng er idrættens penge, også blive udbetalt 100 pct. til idrætten og ikke til alskens andre formål.

Vi er overhovedet ikke imponeret af hr. Arne Bjerregaards leflen for organisationerne. Han sagde: når der ikke er nogen organisation, der har bedt om det, hvad skal vi så sidde og snakke om det her i folketinget for? Vi er flintrende ligeglade med, om organisationer mener det ene eller det andet. Vi sidder her for selvstændigt at lave den bedste, den retfærdigste lovgivning her i landet, og det retfærdigste er, at idrættens penge tilfalder idrætten og ikke går til nogle kirkestole, der skal bruges om lørdagen i London, eller til, at Rifbjerg kan holde nogle seminarer oppe på Island, eller til, at man kan få Grevinde Danner Stiftelsen fremmet, eller til disse hundredvis af andre formål, som man i øjeblikket smider om sig med idrættens penge til.

Dette forslag vil for indeværende år med de tendenser, der er i tipsomsætningen, give dansk idræt 80 mill. kr. mere, end den ellers ville få, og disse 80 mill. kr. er der i allerhøjeste grad behov for og sund samfundsmæssig grund til at man får uddelt, i stedet for at man fortsætter denne uværdige trippels omkring tipsmiddelguldkalven, som foregår hver evig eneste sommer, hvor tusindvis af organisationer med mere eller mindre gode formål møder op i de 4–5 ministerier, der kan være tale om, og forsøger, om de kan være heldige at komme med imellem dem, der skal have uddelt penge.

Der er sikkert et udmærket formål med Ryvangens Naturpark, som er en lokalforening, der har lejet det tidligere militære areal ved Ryvangen for at indrette det som park, og det kan da lyde pænt og dejligt, men hvorfor skal de specielt have tilskud, når der er et væld af lignende ting rundt omkring i landet, der ikke kan få tilskud? Det giver en fuldstændig uværdig afgørelse, som afhænger af, hvem der mere eller mindre kan mase sig frem: ministrenes venner og bekendte eller venner og bekendte af nogle, der kender mi-